ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γι' αὐτὸ τὴν μεθεπομένη ἔσπευσε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κ. ντὲ Λέρν, μὰ δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὸν Ἰάκωβο. Τῆς εἶπαν πὼς ὑπέφερε ἀπὸ ἡμικρανία καὶ πὼς εἶχε πλαγιάσει ..Ἡ Ἰωάννα δὲν τὸ πίστεψε. Μ' ἀποφεύγει, σκέφτηκε. Καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν δῆ, μὲ κάθε θυσία καὶ νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη ὅτι μὲ τὸν κ. Μοντελὲν δὲν τὴν συνέδεε παρὰ ἁπλῆ φιλία, ἁπλῆ γνωριμία. Γι' αὐτὸ ἀμέσως, μόλις ἔμεινε μόνη μὲ τὴν μητέρα τοῦ Ἰακώβου ἡ Ἰωάννα τῆς εἶπε :

— Λοιπὸν ἀρχίζω νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ πείσω τὸ γυιό σας νὰ παντρευτῆ. Προχτὲς μάλιστα ἦρθε σπίτι. Ἴσως νἄθελε νὰ μοῦ πῆ κἄτι σχετικό. Δυστυχῶς δὲν ἤμουν μονάχη...Λυπήθηκα πολύ γι' αὐτό.

— Ἐὰν πειράζει μικροῦλα μου, τῆς ἀπάντησε ἡ κ. ντὲ Λὲρν, δὲν πειράζει. Πέστε μου πότε μπορεῖ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῆ ὁ Ἰάκωβος καὶ θὰ σᾶς τὸν στείλω.

— Αὔριο βράδυ.

— Αὔριο βράδυ, θαυμάσια ! Θὰ σᾶς τὸν στείλω, ἔγνοια σας.

Ὅταν ἡ Ἰωάννα ἔφυγε ἡ κ. ντὲ Λέρν δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήση τὴ χαρά της. Ἔβλεπε πὼς τὰ σχέδιά της πήγαιναν περίφημα. Ἡ κ. Μωρεσκὰν θἄπεφτε, ἐπὶ τέλους, στὴν παγίδα ποὺ τῆς ἔστηνε. θὰ γινόταν φίλη τοῦ γυιοῦ της.

Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν κ. Μωρεσκὰν.Ὅταν ἡ Ἰωάννα ἔφτασε σπίτι της μετανόησε γιὰ τὴν πρόσκλησι αὐτή. Τί θὰ φανταζόταν ὁ Ἰάκωβος ντὲ Λὲρν ὅταν θὰ τὸ μάθαινε ! Ἡ πρόσκλησις αὐτὴ ἔμοιαζε λίγο μὲ ἐρωτικὸ ραντεβοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα,μετὰ τὸ δεῖπνο,ὁ κ. Μωρεσκὰν ἔπαιξε λίγο μὲ τὸν μικρὸ Ροβέρτο κ' ἔπειτα βγῆκε νὰ καπνίση. ὅπως συνήθιζε, τὸ ποῦρο του στὴ Λέσχη. Ἡ Ἰωάννα εἶχε μιὰ παράξενη νευρικότητα. Γιὰ νὰ συνέλθη κἄπως κάθησε στὸ πιάνο κι' ἄρχισε νὰ παίζη διάφορα κομμάτια. Πλάϊ της τὸ παιδί της, ὁ ἀγαπημένος της Ροβέρτος, ἔπαιζε πρόσχαρα μὲ τὴν ἀγγλίδα τροφό του.

Ἔξαφνα ἀνοιξεν ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἕνας ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος ἀνάγγειλε τὸν κ. ντὲ Λέρν.

— Ἂς περάσει, εἶπε ἡ Ἰωάννα καὶ συγχρόνως ἅρπαξε τὸ παιδί της στὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ Ἰάκωβος βλέποντας μόλις μπῆκε τὴν εἰκόνα αὐτὴ τῆς μητρικῆς στοργῆς, δὲν ἔδειξε οὔτε ἔκπληξι οὔτε δυσφορία, ἀπόδειξις ὅτι δὲν εἶχε παρεξηγήσει τὴν πρόσκλησι τῆς κ. Μωρεσκάν. Κάθησε κοντὰ στὴν Ἰωάννα καὶ ἐπ' ἀρκετὰ λεπτὰ ἐθώπευε τὸν μικρὸ Ροβέρτο, παίζοντας μαζύ του. Κατόπιν ἡ Ἰωάννα ἔστειλε τὸν Ροβέρτο νὰ κοιμηθῆ κ' ἔμειναν μόνοι. Συγχρόνως ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω τὸ δυνατὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου.

— Χιονίζει θαρρῶ. εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ναί, κάνει τρομερὸ κρῦο. Ἐδῶ μέσα ὅμως εἶνε θαυμάσια, παρατήρησε ὁ Ἰάκωβος.

— Βλέπετε λοιπὸν ποὺ σᾶς ἀρέσει ἡ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ, ἡ οἰκογένεια...

— Ἀ, κυρία, πάλι τὰ ἴδια μοῦ λέτε...Μὰ γιατί ;... Γιατὶ βαλθήκατε, σώνει καὶ καλά, νὰ μὲ παντρέψετε : Ἀσφαλῶς ἡ ἔμπνευσις αὐτὴ δὲν εἶνε δική σας. Θὰ σᾶς παρακάλεσε ἡ μητέρα μου...

— Ἔ, λοιπὸν ναί.

Ὁ Ἰάκωβος κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

— Λυποῦμαι πολύ, κυρία, εἶπε. ποὺ δὲν μπορῶ νὰ εὐχαριστήσω οὔτε τὴ μητέρα μου, οὔτε σᾶς...

— Γιατὶ δὲν βρίσκετε καμμιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ σᾶς ἀξίζει... Δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ἀλλοίμονο !...Γιατὶ ἐπιμένετε, κυρία μου ; Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ ; Ἴσως νὰ συμβαίνει κι' αὐτὸ ποὺ λέτε.Ἴσως νὰ πρόκειται περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς. Γιατὶ θεωρῶ τὸ γάμο ὡς κάτι ἱερό. Ὡς συνέχεια τοῦ ἔρωτος. Δυὸ σύζυγοι πρέπει νὰ λατρεύουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Πρέπει νὰ ζοῦν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Νὰ ζήσουν ἑνωμένοι διαρκῶς, ὥς τὸν θάνατο !...

Ἡ Ἰωάννα ἀπογοητευμένη ὅπως ἦταν ἀπ' τὸ γάμο της, δὲν χόρταινε ν' ἀκούη τὰ λόγια τοῦ ντὲ Λέρν. Τὴ συγκινοῦσαν τόσο !... Ναί, ἔτσι τὸν φαντάζοταν. ἔτσι τὸν ποθοῦσε κι' αὐτὴ τὸ γάμο. Κι' ὅμως δὲ βρῆκε στὸ σύζυγό της τὴν καρδιὰ ποὺ ζητοῦσε.Ἡ συγκίνησίς της εἶχε φτάσει πειὰ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήση ἕνα δάκρυ ποὺ κύλησε ἀπ' τὰ μάτια της.

Ὁ Ἰάκωβος βλέποντάς την νὰ δακρύζη, συγκινήθηκε ἐπίσης κι' ἅπλωσε νὰ τῆς σφίξη τὸ χέρι. Ἡ Ἰωάννα ὅμως τραβήχτηκε καὶ τὸν κύτταξε αὐστηρά.

— Συγγνώμην, εἶπε ὁ νέος. Ἐνόμιζα πὼς γινήκαμε φίλοι.

— Ὄχι ἀκόμη, ψιθύρισε ἡ Ἰωάννα.

— Νομίζετε πὼς σᾶς πουλῶ αἰσθήματα, πὼς δὲν εἶμαι εἰλικρινὴς μαζύ σας ;

— Ποιὸς ξέρει ;...

— Ὁ Ἰάκωβος εἶχε καταληφθεῖ κι' αὐτὸς τώρα, μὲ τὴ σειρά του, ἀπὸ μιὰ παράξενη νευρικότητα κ' ἔπαιζε μὲ τὰ διάφορα κομψοτεχνήματα τοῦ τραπεζιοῦ. Ἔξαφνα πῆρε στὰ χέρια του μιὰ φωτογραφία τοῦ μικροῦ Ροβέρτου καὶ τὴν κύτταζε προσεκτικά.

— Δὲν εἶνε χαριτωμένος ὁ Ροβέρτος μου ; ρώτησε ἡ Ἰωάννα.

— Πολὺ χαριτωμένος. Ἀλλὰ γιατὶ τὸν πήραστε στὴν ἀγκαλιά σας τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθα ; Θέλατε νὰ μοῦ δείξετε μ' αὐτὸ ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρέπατε τὴν παραμικρὴ ἐλευθερία ; Ἤταν σὰν νὰ μοῦ λέγατε :—«Ἂν ἔρχεστε ἐδῶ σὰν φίλος, καλῶς ἤρθατε... Ἂν ἔρχεστε ὅμως μὲ κατακτητικοὺς σκοποὺς νὰ ἡ ἀπάντησίς μου !...»

— Λοιπὸν ναί, γι' αὐτὸ τὸκαμα. Δὲν ἦταν καλὴ ἡ σκέψη μου ;

— Πολὺ καλὴ, κυρία. Μακάρι νὰ σκεφτόντουσαν ὅλες ἡ μητέρες ἔτσι...Μακάρι...

Ἡ φωνή του ἔτρεμε... Σηκώθηκε, στηρίχτηκε στὸ τραπέζι, ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς κ' ἔπειτα συνέχισε σὲ τόνο ζωηρὸ καὶ βαθειὰ θλιβερὸ καὶ λυπημένο :

— Μακάρι, κυρία, νὰ σκεφτόταν κάθε μητέρα τὶς συνέπειες τῶν σφαλμάτων της, πρὶν παρασυρθῆ σ' αὐτὰ μακάρι νὰ σκεφτόταν κάθε μητέρα τὸ παιδί της πρὶν ἁμαρτήση. Σκεφθῆτε. κυρία, τὴ θέσι τῶν παιδιῶν ποὺ ἔχουν μητέρες, τῶν ὁποίων τὸ παρελθὸν δὲν εἶνε καὶ τόσο λευκὸ ἠθικῶς !... Πῶς νὰ σεβαστοῦν τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὴν μητέρα τους, ἡ ὁποία ὑπῆρξε κἄποτε ἀπερίσκεπτη καὶ ἁμαρτωλή ; Κι' ὅταν ἕνα παιδὶ δὲν σέβεται τὴν μητέρα του, τί θὰ σεβασθῆ πειὰ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ; Ὅταν ἕνα παιδὶ δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴ μητέρα του,σέ ποιὸν θἄχη; Μὲ τὶ θάρρος νὰ ζήση πειὰ στὸν κόσμο ; Σὲ τὶ νὰ πιστέψη ; Σὲ τὶ νὰ ἐλπίση ; Ἂν μερικὲς μητέρες τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἤξεραν τὶ κακὸ κάνουν στὰ παιδιά τους, μὲ τὴ ζωὴ ποῦζησαν στὰ νειάτα τους, ἂν ἤξεραν πόσο τὰ πληγώνουν, πόσο τ' ἀπογοητεύουν, πόσο τὰ πικραίνουν, τότε...τότε...

Ἕνας δυνατὸς λυγμὸς διέκοψε τὸν Ἰάκωβο. Προσπάθησε νὰ συνεχίση, μὰ δὲν μποροῦσε. Ἔκρυψε τότε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ κλαίη. .

Ἡ Ἰωάννα ἦταν κατάπληκτη, ἦταν βαθειὰ συγκινημένη. Εἶχε καταλάβει. Ναί, εἶχε ἀντιληφθεῖ τὶ ἐννοοῦσε ὁ κ. ντὲ Λέρν μὲ τὰ λόγια του. Ἤξερε, εἶχε ἀκούσει νὰ τὸ κρυφοψιθυρίζουν, ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου, ἡ γηραιὰ κυρία ντὲ Λέρν, εἶχε κάμει πολλὲς ἐπιπολαιότητες κατὰ τὴ νεότητά της, εἶχε ὑποπέσει σὲ πολλὰ σφάλματα... Ὁ νέος τὸ εἶχε μάθει αὐτό. Εἶχε μάθει τὸ αἶσχος τῆς μητέρας του ! Καὶ ὑπέφερε...Ὑπέφερε φρικτὰ γι' αὐτό..

Πέρασαν ἔτσι μερικὰ δευτερόλεπτα σιωπῆς. Ἔτειτα ἡ Ἰωάννα σηκώθηκε ὀρθία, πλησίασε τὸν Ἰάκωβο καὶ τοῦ ἅπλωσε μὲ συμπόνεσι τὸ χέρι της. Ὁ νέος τὄσφιξε μέσα στὸ δικό του. Κυτάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια κ.ί χωρὶς νὰ ποῦν ἄλλη λέξι, χωρὶς ν' ἀποχαιρετισθοῦν καλὰ-καλά, ἐχώρισαν.

Ὁ Ἰάκωβος βγῆκε ἔξω κ' ἔφυγε, σιωπηλός, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, μὲ τὰ μάτια ὑγρά...

Ἡ Ἰωάννα ἀπόμεινε ὀρθή, στὴν ἴδια θέσι, σὰν νὰ νειρευότανε. Ἔπεσε ἔπειτα σὲ μιὰ πολτρόνα κι' ἄρχισε νὰ κλαίη. Γιατί ; Τὶ εἶχε; Τί αἰσθανότανε ; Τὶ τῆς συνέβαινε ! Δὲν ἤξερε κ' ἡ ἴδια...

Γιατὶ ἄραγε τὴν εἶχαν συγκινήσει τόσο τὰ λόγια τοῦ κ. ντὲ Λέρν, γιατὶ ἦσαν τόσο συγκλονιστικὰ γι' αὐτή, γιατὶ τὰ αἰσθάνθηκε τόσο βαθειὰ στὴν καρδιά της ;... Ἦσαν λοιπὸν κ' οἱ δυὸ ψυχὲς πληγωμένες, δυὸ ὑπάρξεις πολυπικραμένες καὶ ἀπογοητευμένες ! Κι' αὐτὸ ποῦνοιωθε γιὰ τὸν Ἰάκωβο ντὲ Λὲρν τί ἦταν ;

Ἤταν ἁπλῆ συμπάθεια ἢ ἦταν ἀγάπη, ἦταν συμπόνεσι ἢ ἦταν ἔρωτας ;

Ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς της αὐτοὺς τὴν ἔβγαλε ἄξαφνα τὸ τρίξιμο τῆς πόρτας ποὺ ἄνοιξε σιγὰ—διακριτικά.

Ἤταν ὁ κ. Μοντελέν ! (Ἀκολουθεῖ)

Ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς κ' ἔπειτα...